

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 236.432 van 17 november 2016
in de zaak 210.320/XII-7980**

In zake: 1. de NV TRANSPORTS IWAN WERTZ
2. Tamirlan KHAMOURZAEV
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Alain Franken
kantoor houdend te 4000 Luik
boulevard de la Sauvenière 91
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het VLAAMSE GEWEST
woonplaats kiezend te 1000 Brussel
Koning Albert II-laan 20//4
Agentschap Wegen en Verkeer T.a.v. Veerle Vanempten

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 30 september 2013, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 9 augustus 2013 van de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken waarbij aan de nv Transports Iwan Wertz een administratieve geldboete wordt opgelegd van 3.000 euro wegens beschadiging van het wegdek door overlading van een voertuig.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 3 mei 2016.

Staatsraad Johan Bovin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Valérie Beckers, die *loco* advocaat Alain Franken verschijnt voor de verzoekende partijen, en adjunct van de directeur Veerle Vanempten, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 26 september 2012 wordt een vrachtwagen met oplegger, bestuurd door de tweede verzoeker en geladen met diverse goederen, door de wegeninspectie gecontroleerd op de autoweg E17 te Kortrijk. De oplegger was een drieassig voertuig waarvan de eerste as was opgetrokken. Bij weging wordt vastgesteld dat de tweede as van de trekker 2.613 kg overladen is. Er wordt proces-verbaal opgesteld wegens inbreuk op artikel 56 van het decreet van 19 december 1998 ‘houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1999’ (hierna: aslastendecreet).

3.2. Op 29 oktober 2012 wordt het proces-verbaal overgemaakt aan het parket te Kortrijk met het verzoek om overeenkomstig artikel 59 van het aslastendecreet binnen een termijn van 90 dagen (eventueel verlengbaar met 30 dagen) mee te delen welk gevolg aan de zaak gegeven zal worden. Op 5 november 2012 wordt beslist geen strafvervolg inge te stellen.

3.3. Op 30 januari 2013 beslist de wegeninspecteur-controleur om aan de eerste verzoekende partij een administratieve geldboete van 3.000 euro op te leggen.

3.4. Op 31 januari 2013 tekenen de verzoekende partijen verzet aan tegen die beslissing.

Op 20 maart 2013 heeft een hoorzitting plaats. Namens de verzoekende partijen wordt een schriftelijke conclusie ingediend.

Op 10 april 2013 bevestigt de wegeninspecteur-controleur zijn beslissing om aan de eerste verzoekende partij een administratieve geldboete van 3.000 euro op te leggen.

3.5. Op 16 april 2013 stelt de eerste verzoekende partij tegen de beslissing van 10 april 2013 van de wegeninspecteur-controleur beroep in bij de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken.

Op 28 mei 2013 heeft een hoorzitting plaats. Namens de verzoekende partijen wordt een schriftelijke conclusie ingediend.

Op 9 augustus 2013 beslist de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken aan de eerste verzoekende partij een administratieve geldboete van 3.000 euro op te leggen.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4. De auditeur-verslaggever in deze zaak werpt ambtshalve op dat het beroep ingediend door de tweede verzoeker niet ontvankelijk is, omdat deze geen persoonlijk belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De administratieve geldboete werd immers uitsluitend opgelegd aan de eerste verzoekende partij als opdrachtgever en niet aan de tweede verzoeker.

In de laatste memorie betogen de verzoekende partijen dat zij tijdig beroep hebben ingesteld, dat zij overigens de hoedanigheid en het belang hebben om het huidige beroep in te dienen en dat het bovendien vaststaat dat de eerste verzoekende partij gehouden is tot betaling van de betwiste administratieve geldboete voor een overtreding die niet werd bewezen.

Aldus betwisten de verzoekende partijen niet dat de tweede verzoeker geen persoonlijk belang heeft bij de nietigverklaring. De Raad van State valt de door de auditeur-verslaggever ambtshalve opgeworpen exceptie bij. Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het werd ingesteld door de tweede verzoeker.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. In een eerste middel voert de eerste verzoekende partij de schending aan van artikel 6, lid 3, a), van het Europees Verdrag van 4 november 1950 ‘tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden’ (hierna: EVRM).

De eerste verzoekende partij voert aan dat zij en haar vrachtwagenbestuurder niet in een taal die zij begrijpen op de hoogte werden gesteld van de feiten die hen ten laste werden gelegd. Zij betoogt dat zij over geen enkele kennis van het Nederlands beschikken, terwijl de vaststelling van de overtreding niettemin enkel in het Nederlands werden opgesteld. Bovendien was ook de brief waarbij de administratieve geldboete werd opgelegd en waarin de rechtsmiddelen tegen die beslissing werden vermeld enkel in het Nederlands opgesteld. Gelet op de voorrang van het internationaal recht, kan de verwerende partij zich ter zake uiteraard niet beroepen op de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken. Dit geldt temeer nu de verwerende partij wél het Frans gebruikt wanneer zij de betaling van de administratieve geldboete vordert, maar dit weigert wanneer zij de overtreder op de hoogte brengt van de draagwijdte van

zijn rechten en verplichtingen. Het kan haar niet worden verweten dat zij niet heeft gevraagd om een vertaling van het strafdossier te krijgen of om te worden bijgestaan door een tolk tijdens het rechtsproces. Het aslastendecreet noch de interne administratieve richtlijnen van het Vlaamse Gewest voorzien in deze mogelijkheden. Bovendien worden verzoeken tot vertaling van het dossier in een andere taal dan het Nederlands niet ontvankelijk verklaard.

De eerste verzoekende partij wijst er vervolgens op dat de procedure niet regelmatig is verlopen omdat haar niet de mogelijkheid werd geboden tot een voorafgaandelijk overleg met een advocaat. Zij verwijst hierbij naar het arrest van 27 november 2008 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak *Salduz v. Turkije*, naar de wijziging van het Wetboek van Strafvordering bij de wet van 13 augustus 2011 en naar het arrest nr. 7/2013 van 14 februari 2013 van het Grondwettelijk Hof, dat oordeelde dat ook bij verkeersovertredingen deze mogelijkheid moet worden geboden voordat de verbalisanten een eerste verhoor afnemen. Een overtreding van overbelasting maakt ontegensprekelijk een verkeersovertreding uit en kent zware financiële gevolgen.

6. In de memorie van wederantwoord merkt de eerste verzoekende partij nog op dat zij niet betwist dat aan de vrachtwagenbestuurder een in beide talen gesteld formulier werd overhandigd, doch zij meent dat de procedure niet volledig in het Nederlands mocht worden gevoerd aangezien de vrachtwagenbestuurder het Frans als taal voor de rechtspleging had gekozen. Uit het arrest nr. 122.483 van 4 september 2003 van de Raad van State leidt zij af dat een werknemer zich in alle omstandigheden moet kunnen verdedigen in een taal die hij beheerst. Deze waarborgen gelden zeker wanneer het gaat om een procedure die een strafrechtelijk karakter heeft. Voorts blijkt ook uit de rechtspraak van het Hof van Cassatie, waarbij zij verwijst naar het arrest AR P. 97.1134.N van 13 januari 1998, dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met het verzoek om de procedure in het Frans te voeren.

Voorst herhaalt de eerste verzoekende partij dat haar vrachtwagenbestuurder niet de mogelijkheid heeft gehad om zich bij het eerste verhoor door een raadsman te laten bijstaan.

7. In de laatste memorie benadrukt de eerste verzoekende partij dat, hoewel het juist is dat de vrachtwagenbestuurder een in het Frans en Nederlands opgestelde vragenlijst heeft ontvangen, dit niet het geval is wat haarzelf betreft. Alle stukken, die aan haar werden bezorgd, waren daarentegen in het Nederlands opgesteld, met inbegrip van de vragenlijst die haar werd bezorgd in haar hoedanigheid van werkgever. Die vragenlijst is strijdig met de rechten van verdediging aangezien er nergens in wordt vermeld dat zij het recht op zwijgen heeft, er niet toe gehouden is de vragenlijst terug te sturen en dat zij zich mag laten bijstaan door een advocaat voor het invullen ervan. Bijgevolg toont dit volgens de eerste verzoekende partij aan dat zij nooit haar opmerkingen heeft kunnen maken noch over het dossier heeft kunnen beschikken in een taal die zij begrijpt. De omstandigheid dat zij een beroep deed op een advocaat kan haar niet worden tegengeworpen. Haar rechten werden wel degelijk geschaad, nu zij immers om beroep aan te tekenen en zo de aard te leren kennen van de feiten die haar ten laste worden gelegd, verplicht werd een beroep te doen op een raadsman met alle kosten die daaruit voortvloeien.

De eerste verzoekende partij betwist voorts dat er nooit om de bijstand van een tolk zou zijn gevraagd. Voor zover als nodig, voegt zij twee beslissingen van het Vlaamse Gewest toe waarbij stelselmatig de bijstand van een tolk wordt geweigerd. Hieruit blijkt, aldus de eerste verzoekende partij, dat het niet nuttig is om een tolk te vragen. Het arrest nr. 122.483 van 4 september 2003 van de Raad van State lijkt een algemene draagwijdte te hebben, nu erin wordt geoordeeld dat een ambtenaar zich in alle omstandigheden moet kunnen verdedigen in een taal die hij beheerst. Bijgevolg meent zij dat ook een handelsvennootschap die gelegen is in het Franstalig landsgedeelte dat recht zou moeten hebben.

Wat ten slotte de grief betreft aangaande het “gebrek aan bijstand van een raadsman”, benadrukt zij nog dat aan haar enkel een vragenlijst in het Nederlands werd bezorgd en dat haar in strijd met “de Salduz rechtspraak”, niet werd medegedeeld dat zij er niet toe was gehouden om deze vragenlijst terug te sturen, dat zij het recht had om te zwijgen, er niet toe gehouden was zichzelf te beschuldigen en dat zij een raadsman mocht kiezen.

Beoordeling

Wat het gebruik van de talen betreft

8. Artikel 6, lid 3, a), EVRM erkent het recht van eenieder die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd om “onverwijld, in een taal welke hij verstaat, en in bijzonderheden, op de hoogte te worden gesteld van de aard en de reden van de tegen hem ingebrachte beschuldigingen”.

De eerste verzoekende partij maakt, gelet op hetgeen hierna wordt uiteengezet, niet aannemelijk dat in de voorliggende zaak betreffende een eenvoudige inbreuk op het aslastendecreet, waarbij de overlading wordt vastgesteld aan de hand van technische meetapparatuur, namelijk door de asweger, niet aan deze eis zou zijn voldaan.

Uit het proces-verbaal van 26 september 2012 blijkt dat aan de vrachtwagenbestuurder, de tweede verzoeker, bij zijn verhoor door de wegeninspecteurs een in het Nederlands en in het Frans gestelde vragenlijst werd voorgelegd die, naar keuze, in één van beide talen kon worden ingevuld. De vrachtwagenbestuurder heeft de Franse taal verkozen en de vragenlijst in het Frans ingevuld. Het proces-verbaal, waarbij de voormelde vragenlijst in bijlage werd gevoegd, werd ook toegezonden aan de eerste verzoekende partij bij brief van 15 oktober 2012. Bijgevolg beweert zij ten onrechte dat zij “nooit de minste informatie in het Frans gekregen heeft”.

In deze aan de “overtreder” overgelegde vragenlijst wordt er bovendien in de beide talen op gewezen dat de overtreder niet kan worden verplicht zichzelf te beschuldigen en dat hij de keuze heeft om een verklaring af te leggen, te antwoorden op de hem gestelde vragen of te zwijgen. Ook wordt hem in beide talen een beknopte mededeling gegeven van de feiten waarover hij zal worden verhoord. De wegeninspecteurs hebben deze vragenlijst bij de wegcontrole aan de vrachtwagenbestuurder van de eerste verzoekende partij, als materiële dader van de overtreding voorgelegd, die deze vragenlijst heeft ingevuld. Daarbij gaven zij in beide talen “betrokkene voor het eerste verhoor een schriftelijke verklaring van zijn rechten”. Deze “vragenlijst/verklaring”, bijlage 3

van het proces-verbaal, werd, zoals er reeds hiervoor op is gewezen, ook meegedeeld aan de eerste verzoekende partij. Bijgevolg blijkt uit het dossier dat alleszins een bijlage van het proces-verbaal, dat informatie geeft over de aard van de feiten en een aantal rechten van verdediging, en wat dus kan worden beschouwd als essentiële informatie, in zowel het Nederlands als het Frans werd opgesteld en “onverwijld” aan de verzoekende partijen werd opgestuurd. Bijgevolg mist haar grief, dat zij niet in een taal die zij kon begrijpen, omdat zij, zoals zij betoogt, over geen enkele kennis van het Nederlands beschikt, op de hoogte werd gesteld van de feiten die haar ten laste werden gelegd, zelfs feitelijke grondslag. De omstandigheid dat de materiële vaststellingen op de weegbon, bijlage 1 van het proces-verbaal, uitsluitend in het Nederlands zijn gesteld, noopt niet tot een ander standpunt. Die vaststellingen geven de overlading en de overlast weer in cijfers, uitgedrukt in aan iedereen bekende meeteenheden (kg), respectievelijk percentages (%). Haar bewering dat zij een raadsman heeft moeten raadplegen om “de aard van de feiten [te begrijpen] die haar ten laste worden gelegd”, is dan ook niet aannemelijk.

De omstandigheid dat aan haar “in haar hoedanigheid van werkgever”, zoals zij zelf erkent, nog een vragenlijst “strafrechtelijke/burgerrechtelijke aansprakelijkheid” werd opgestuurd, uitsluitend in het Nederlands opgesteld, noopt evenmin tot een ander standpunt. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de eerste verzoekende partij deze vragenlijst heeft ingevuld en teruggestuurd. De betaling van de boete werd haar ook niet opgelegd in haar hoedanigheid van burgerrechtelijke aansprakelijke partij maar wel van “overtreder” overeenkomstig artikel 55*bis*, 5°, van het aslastendecreet – de “rechtspersoon die een inbreuk op artikel 56 begaat of in voorkomend geval als opdrachtgever [...] optreedt”.

9. Artikel 6, lid 3, a), EVRM verleent de strafrechtelijk vervolgte persoon voorts niet het recht om de taal van de rechtspleging te kiezen.

Voormelde verdragsbepaling doet immers geen afbreuk aan het feit dat de verwerende partij, in overeenstemming met artikel 36 van de Gewone wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’ (hierna: GWHI), de zaak in het Nederlands diende te behandelen. De beslissingen van de

wegeninspecteur-controleur en de minister dienden bijgevolg in het Nederlands te worden gesteld.

De eerste verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk dat zij de strekking van de brief van kennisgeving, waarbij zij in kennis werd gesteld van de voormelde beslissingen, niet zou hebben begrepen. Bij de voormelde kennisgeving werd verwezen naar het proces-verbaal, dat haar reeds werd toegezonden en waarbij, zoals reeds gezien, de essentiële informatie ook in het Frans werd meegedeeld zodat zij reeds wist wat haar ten laste werd gelegd. Uit het administratief dossier blijkt voorts dat zij onmiddellijk een raadsman van haar keuze heeft geraadpleegd, en dat deze onmiddellijk bij brief van 31 januari 2013 in beide talen verzet heeft aangetekend tegen de beslissing van de wegensinspecteur-controleur van 30 januari 2013. Ook tegen de beslissing in verzet werd vervolgens in beide talen beroep aangetekend. De eerste verzoekende partij erkent voorts dat “er een vragenlijst in de twee landstalen overhandigd is geweest aan de vrachtwagenbestuurder en deze laatste en zijn werkgever zich in het Frans hebben kunnen verdedigen voor het administratieve rechtscollege”. Een ambtenaar voor de administratieve beroepsinstantie heeft van de mondeling toelichting in het Frans door de raadsman van de eerste verzoekende partij op de hoorzitting in beroep een schriftelijk relaas genotuleerd en de minister heeft op de aangevoerde argumenten in de bestreden beslissing uitgebreid geantwoord.

10. De eerste verzoekende partij heeft ook niet verzocht, zoals zij tevens erkent in haar verzoekschrift, om zich door een tolk te laten bijstaan of om een vertaling van bepaalde stukken te krijgen omdat zij of haar raadsman de taal van de rechtspleging niet voldoende machtig zouden zijn. Aan het door haar geschonden geachte artikel 6, lid 3, a), EVRM valt ook niet automatisch een recht op vertaling van de schriftelijke processtukken in alle gevallen te ontlelen, laat staan van alle stukken en alle informatie die daarin voorkomt. De verzoekende partij ontwikkelt haar middel op dit punt niet, zodat zij in voorliggende zaak – waarvan de aard geenszins als complex of ingewikkeld kan worden beschouwd – niet aantoont dat en waarom en in welke mate een vertaling van het “volledige strafdossier”, dat in het Nederlands was opgesteld, essentieel zou zijn voor een doeltreffende uitoefening van haar recht van verdediging. Wat de bijstand van

een tolk betreft, dient er op te worden gewezen dat zij in het middel in elk geval niet de schending inroept van het artikel 6, lid 3, e), EVRM.

Voor zover de eerste verzoekende partij verwijst naar de afwijzende beoordeling van dergelijke verzoeken in “andere dossiers” dient te worden opgemerkt dat deze kritiek geen betrekking heeft op het thans bestreden besluit.

De vraag of een rechtspleging zonder een voeging van de gevraagde schriftelijke vertaling of met slechts een gedeeltelijke voeging, of zonder of met bijstand van een tolk, de uitoefening van de rechten van verdediging van de overtreder al dan niet heeft miskend, is een feitelijke kwestie en hangt af van de concrete omstandigheden van de zaak, waarbij de taalkennis van de betrokkene en de complexiteit van de zaak primordiaal zijn. Nogmaals dient te worden opgemerkt dat de voorliggende inbreuk op het aslastendecreet een relatief eenvoudige inbreuk is waarvoor duidelijk bewijsmateriaal bestaat – via het gebruik van een asweger – en waaraan eenvoudige feiten – de overlading – ten grondslag liggen.

11. De eerste verzoekende partij beroept zich voorts ten onrechte op het arrest van de Raad van State nr. 122.483 van 4 september 2003, om te betogen dat de procedure in het Frans moest worden gevoerd. In die zaak werd ambtshalve de schending opgeworpen van artikel 17, § 1, B., 1°, van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 ‘op het gebruik van de talen in bestuurszaken’, doordat in een tuchtzaak tegen een ambtenaar van een OCMW van een gemeente van het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad in strijd met die bepaling niet alle procedurestukken in de taal van de taalrol van de tuchtrechtelijk vervolgde ambtenaar – ook al beheerste die wel degelijk de gebruikte taal – waren opgesteld. Voormelde wettelijke bepaling betreffende het taalgebruik in bestuurszaken van toepassing op de gemeenten van het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad is in de voorliggende zaak, die in het Nederlandse taalgebied is gelokaliseerd, dus niet relevant. De ongelijkheid, waarover de eerste verzoekende partij zich in de laatste memorie beklagt, tussen dergelijk geval en het geval als het thans voorliggende, waarin aan “een handelsvennootschap die gelegen is in het Franstalig landsgedeelte” een boete door de administratie van het Vlaamse

Gewest wordt opgelegd voor een inbreuk op het aslastendecreet, van toepassing in het Vlaamse Gewest, en waarbij de procedure bijgevolg in het Nederlands werd gevoerd, betreft een ongelijkheid die voortvloeit uit de wet zelf, namelijk de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken die van openbare orde is en waarvan de betrokkenen, zelfs in gemeen akkoord, niet kunnen afwijken.

Ook de verwijzing naar het arrest van het Hof van Cassatie van 13 januari 1998 is te dezen niet relevant, omdat het opnieuw tevens een gemeente van het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad betreft.

12. Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

Wat de bijstand door een raadsman betreft

13. Betreffende het onderdeel van het middel waarin de eerste verzoekende partij weliswaar het gebrek aan bijstand door een advocaat bij het eerste verhoor aanklaagt doch geen melding maakt van het daarop betrekking hebbende artikel 6, lid 3, c), EVRM, dient in voorliggende zaak de eerste verzoekende partij erop te worden gewezen dat zij, zoals de bestreden beslissing terecht opmerkt, niet werd gearresteerd noch verhoord door de wegeninspecteurs.

Voorts wordt terecht in de bestreden beslissing besloten dat het loutere feit dat er geen raadsman aanwezig was op het ogenblik van de vaststellingen en het opstellen van het proces-verbaal, niet volstaat om te oordelen dat het recht op bijstand door een advocaat zou zijn geschonden. Hieromtrent kan worden verwezen worden naar vaste rechtspraak van de Raad van State aan wie reeds meermaals in soortgelijke zaken over administratieve boetes wegens inbreuk op de aslastenregelgeving dezelfde grief werd voorgelegd.

Er dient op te worden gewezen dat niet elke ondervraging van een persoon, waarbij inlichtingen en bewijselementen worden verzameld die op het bestaan van een misdrijf zouden kunnen wijzen, mag worden beschouwd als een “verhoor” dat onder toepassing valt van het recht op bijstand door een advocaat, verzekerd door voormelde verdragsbepaling. In zaken als de voorliggende waar de wegeninspectie in het kader van het toezicht op de naleving

van de aslastenregelgeving wegcontroles uitvoert, verzamelen de wegeninspecteurs voornamelijk technische inlichtingen met het oog op de vaststelling van de overlading. Zij laten daarbij ook een schriftelijke vragenlijst invullen door de vrachtwagenbestuurder waarin eerder beperkte informatie wordt gevraagd. Zoals reeds vastgesteld, blijkt uit de aanvang van die vragenlijst dat de verbalisanten vóór dit “verhoor” aan de “overtreder” een beknopte mededeling geven van de feiten en zij hem een mondelinge en schriftelijke verklaring geven van zijn rechten in beide talen. In dat opzicht, mist dit onderdeel, zoals reeds werd geoordeeld bij de bespreking van het eerste onderdeel, zelfs feitelijke grondslag. Tevens werd reeds geoordeeld dat de tweede vragenlijst, die na de wegcontrole aan de werkgever wordt opgestuurd, niet van die aard is dat zou moeten worden aangenomen dat ze tevens de vermelding van het recht om te zwijgen en om zich te laten bijstaan door een raadsman zou moeten vermelden op grond van “de Salduz-rechtspraak”, zoals de eerste verzoekende partij betoogt. De eerste verzoekende partij had voor het invullen ervan trouwens de mogelijkheid om zich daarbij door een raadsman te laten bijstaan.

Overigens, in het arrest van het Grondwettelijk Hof waar de eerste verzoekende partij tevens naar verwijst, wordt juist gesteld dat in de voorbereidende werken van de wet van 13 augustus 2011 ‘tot wijziging van het Wetboek van strafvordering en van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis’, die ertoe strekt aan elkeen die wordt verhoord en aan elkeen wiens vrijheid wordt benomen rechten te verlenen, waaronder het recht om een advocaat te raadplegen en door hem te worden bijgestaan, een aantal situaties worden vermeld die niet overeenstemmen met de definitie van het verhoor, zoals het verzamelen van inlichtingen op de plaats van het delict tijdens de eerste fase van het onderzoek, de spontane mededelingen, de antwoorden op een schriftelijke vragenlijst waarin beperkte informatie wordt gevraagd of de verklaringen in het kader van een administratief onderzoek (GwH 14 februari 2013, nr. 7/2013. B.5.5).

De Raad van State verwijst voorts naar het arrest Zaichenko waarin het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) aangaande een verhoor zonder bijstand van een advocaat tijdens een wegcontrole tot de niet-schending van artikel 6, lid 3, c), EVRM besloot. Volgens het Hof

wezen de omstandigheden van de zaak niet op een noemenswaardige beperking van de vrijheid van handelen van de betrokken persoon van die aard dat de bijstand van een advocaat vanaf dat ogenblik vereist zou zijn (EHRM 18 februari 2010, *Zaichenko v. Rusland*, nr. 39660/02, §§ 47 en 48). Het Hof wijst ook op de eerder beperkte rol van de verbalisanten en stelt vast dat het strafonderzoek pas werd geopend na de toezending van het verslag of het proces-verbaal van de verbalisanten aan de bevoegde overheid (§ 49). Deze vaststellingen gaan ook op voor de voorliggende wegcontrole.

Gelet op voormelde rechtspraak en gelet op de concrete omstandigheden waarin de wegcontroles in het kader van het toezicht op de naleving van de aslastenregelgeving gebruikelijk plaatsvinden, acht de Raad van State het niet vereist – en de eerste verzoekende partij draagt ook geen concrete elementen aan die er te dezen toe zouden nopen anders te oordelen – dat aan de vrachtwagenbestuurder bij dergelijke wegcontroles – waarbij het voertuig wordt gewogen door de asweger en waarbij de vrachtwagenbestuurder enkel wordt gevraagd een schriftelijke vragenlijst in te vullen waarin eerder beperkte informatie wordt gevraagd en waarna hij mag beschikken en zijn rit met zijn voertuig mag verder zetten – reeds de toegang tot bijstand van een advocaat zou moeten worden verleend.

14. Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

15. In een tweede middel voert de eerste verzoekende partij aan dat in de bestreden beslissing een verkeerde toepassing wordt gemaakt van “l’emploi des langues en matière administrative du 9 août 1980” (vertaald: het gebruik der talen in bestuurszaken van 9 augustus 1980). De artikelen 18 en 19 van die wet bepalen dat besturen waarvan de zetel gevestigd is in Brussel hun documenten in hun betrekkingen met particulieren in het Frans of het Nederlands dienen op te stellen, naargelang de betrokkene het Frans of het Nederlands gebruikt. Indien de verwerende partij het Nederlands had willen gebruiken, dan had zij bijgevolg

haar maatschappelijke zetel moeten vestigen in het Vlaams^e Gewest en niet in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

In ondergeschikte orde betoogt de eerste verzoekende partij dat artikel 36 van de voornoemde wet weliswaar bepaalt dat het bestuur het Nederlands dient te gebruiken, doch dat dit niet betekent dat personen die niet in het Nederlands taalgebied gevestigd zijn het Nederlands dienen te gebruiken ten aanzien van het bestuur. Artikel 33 van die wet bepaalt bovendien dat de gewesten met particulieren die gevestigd zijn in een ander taalgebied briefwisseling kunnen voeren in de taal waarvan de betrokkenen zich bedienen. Om te voldoen aan artikel 6, lid 3, a), EVRM had de verwerende partij dan ook met de eerste verzoekende partij enkel in het Frans mogen corresponderen. De verwerende partij gebruikt trouwens het Frans om de administratieve geldboete te innen. Met deze handelwijze, die enkel tot doel heeft de betrokkenen te schaden, maakt de verwerende partij zich schuldig aan machtsafwending.

16. In de memorie van wederantwoord benadrukt de eerste verzoekende partij dat voormeld artikel 33 van voornoemde wet op de meest duidelijke manier bepaalt dat het bestuurslichaam de mogelijkheid behoudt om briefwisseling te voeren met particulieren die hun verblijfplaats hebben in een ander taalgebied, in de taal die de betrokkenen gebruiken. Die mogelijkheid wordt niet betwist door de verwerende partij in haar memorie van antwoord, zoals evenmin het feit dat zij wél de taal van de rechtzoekende gebruikt om de betaling van de administratieve boete te vorderen. Hierdoor maakt zij zich volgens de eerste verzoekende partij duidelijk schuldig aan machtsafwending.

17. In de laatste memorie onderlijnt de eerste verzoekende partij nog dat te dezen werd aangetoond dat geen enkele vertaling van het dossier werd bezorgd, dat de hulp van een vertaler stelselmatig wordt geweigerd en “dat het enige doel dat hierbij wordt nagestreefd erin bestaat om de mogelijkheid te geven aan het Gewest om overtreders zonder nadelige gevolgen te veroordelen zonder dat de overtreders zich hierbij kunnen verdedigen”. Deze manier van handelen acht zij volkomen onaanvaardbaar.

Beoordeling

18. Met een gebrekkige juridische accuraatheid haalt de eerste verzoekende partij de opschriften van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 ‘op het gebruik van de talen in bestuurszaken’ (hierna: de bestuurstaalwet) en van de GWHI dooreen. In die omstandigheid volstaat hetgeen volgt.

Artikel 36 GWHI regelt het gebruik van de talen door de “diensten van de Executieven waarvan de werkkring het gehele ambtsgebied van de Vlaamse Gemeenschap, van de Franse Gemeenschap of van het Waalse Gewest bestrijkt” als volgt:

“§ 1. Behoudens de bepalingen van § 2 gebruiken:

1° de diensten van de Vlaamse Executieve het Nederlands als bestuurstaal;

2° de diensten van de Franse Gemeenschapsexecutieve en die van de Waalse Gewestexecutieve, het Frans als bestuurstaal.

§ 2. Met betrekking tot de gemeenten met een speciale taalregeling uit hun ambtsgebied, is op de in § 1 bedoelde diensten de taalregeling van toepassing die door de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken is opgelegd aan de plaatselijke diensten van die gemeenten, voor de berichten, mededelingen en formulieren die bestemd zijn voor het publiek, voor de betrekkingen met particulieren en voor het opstellen van akten, getuigschriften, verklaringen en vergunningen.

Voor hun betrekkingen met de openbare besturen, waarvan de zetel gevestigd is in een gemeente van het Duits taalgebied, gebruiken de diensten van de Waalse Gewestexecutieve het Duits.

§ 3. (...).”

Aangezien de eerste verzoekende partij niet in een gemeente met een speciale taalregeling gevestigd is, wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat de Vlaamse overheid in overeenstemming met het voormeld artikel 36 het Nederlands als bestuurstaal dient te gebruiken.

19. De eerste verzoekende partij beroept zich voorts op de artikelen 18 en 19 van de voormelde wet. De artikelen 18 en 19 GWHI hebben echter geen betrekking op het taalgebruik.

Ook artikel 33 GWHI heeft geen uitstaans met het gebruik van de talen in bestuurszaken.

20. In de mate dat de eerste verzoekende partij in de nadere uiteenzetting van het tweede middel ook gewag maakt van een schending van artikel 6, lid 3, a), EVRM, dient te worden vastgesteld dat zij zich daarop niet uitdrukkelijk beroept in het opschrift van dit middel. Deze grief behoort bijgevolg niet tot het middel.

21. Het tweede middel is niet gegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

22. In een derde middel voert de eerste verzoekende partij de schending aan van artikel 60 van het aslastendecreet, doordat het bewijs ontbreekt dat de inbreuk door het parket werd geseponeerd. De verwerende partij maakt gebruik van een document dat geen bewijskracht heeft, aangezien dit niet gedateerd of ondertekend is en op grond daarvan niet kan worden vastgesteld dat het parket geen vervolging zal instellen. Het staat bijgevolg niet vast dat de verwerende partij de mogelijkheid had om een administratieve geldboete op te leggen.

23. In de memorie van wederantwoord merkt de eerste verzoekende partij op dat het stuk waarnaar de verwerende partij in haar memorie van antwoord verwijst, haar niet werd bezorgd en dat, overeenkomstig het advies van de auditeur in een ander dossier, er dient te worden van uitgegaan dat het niet bezorgen van dit stuk leidt tot een schending van de rechten van verdediging en van het principe van tegensprekelijkheid van de debatten.

24. In de laatste memorie herinnert de eerste verzoekende partij eraan dat de brieven van het parket nooit aan haar of haar raadsman werden bezorgd. De Raad van State heeft, weliswaar in tuchtzaken, “toegegeven” dat de administratieve overheid het volledige dossier moet bezorgen. Het is volgens haar

uiterst belangrijk om het bewijs van seponering door het parket te kunnen leveren, want anders kan zij het voorwerp uitmaken van twee verschillende sancties en wordt het *non bis in idem* beginsel geschonden.

Beoordeling

25. Artikel 59, § 3, van het aslastendecreet bepaalt:

“§ 3. De wegeninspecteur brengt de wegeninspecteur-controleur op de hoogte van de door hem vastgestelde misdrijven en de in voorkomend geval onmiddellijke inningen bedoeld in § 6. De wegeninspecteur-controleur deelt de beslissing tot onmiddellijke inning of, bij gebreke hiervan, zijn voornemen om een administratieve geldboete op te leggen binnen dertig dagen na ontvangst van het proces-verbaal mee aan de procureur des Konings.

De procureur des Konings deelt zijn voornemen om strafvervolgung in te stellen binnen negentig dagen na ontvangst van deze kennisgeving mee aan de wegeninspecteur-controleur. Indien nodig kan deze termijn éénmaal met dertig dagen verlengd worden.

Wanneer de procureur des Konings meedeelt te vervolgen, vervalt de mogelijkheid tot het opleggen van een administratieve geldboete.”

Artikel 60, § 1, tweede lid, van het aslastendecreet bepaalt:

“Als de overtreder of in voorkomend geval de onderneming een woonplaats of vaste verblijfplaats in België heeft, de administratieve geldboete niet onmiddellijk werd geïnd, de strafvordering niet vervallen of verjaard is en het opleggen van een administratieve geldboete overeenkomstig het bepaalde in het vorige artikel mogelijk is, geeft de wegeninspecteur-controleur, binnen de negentig dagen na ontvangst van de beslissing van de procureur des Konings, door middel van een aangetekende brief tegen ontvangstbewijs, de overtreder kennis van zijn beslissing tot het opleggen van een administratieve geldboete. Hij stelt in voorkomend geval de onderneming eveneens in kennis van de beslissing tot opleggen van de administratieve geldboete en wijst haar op haar burgerrechtelijke aansprakelijkheid voor de betaling van de administratieve geldboete.”

26. Uit het administratief dossier blijkt dat de wegeninspecteur-controleur het proces-verbaal betreffende de inbreuk op artikel 56 van het aslastendecreet op 29 oktober 2012 heeft bezorgd aan de procureur des Konings te Kortrijk met het verzoek om overeenkomstig artikel 59 van voormeld decreet

binnen een termijn van 90 dagen – eventueel verlengbaar met dertig dagen – mee te delen welk gevolg aan deze zaak zal worden gegeven.

De wegeninspecteur-controleur vroeg de procureur des Konings zijn beslissing te vermelden “in de laatste kolom van bijgevoegde lijst” en deze dan terug te bezorgen. Vervolgens heeft de procureur des Konings met een brief van 5 november 2012, die door de verwerende partij op 13 november 2012 werd ontvangen, voormelde lijst teruggestuurd waarop de woorden “strafvervolgning instellen” zijn geschrapt en de woorden “administratieve afhandeling” zijn behouden. Die lijst is niet ondertekend of gedateerd doch bevat wel een stempel van het parket met als datum 5 november 2012. De begeleidende brief van 5 november 2012 is ondertekend door de secretaris Vandekerckhove in opdracht van de procureur des Konings van Kortrijk en bevat de vermelding “beleefd het dossier in bijlage tot beschikking”, waarmee voormelde lijst wordt bedoeld.

Hieruit blijkt meer dan genoegzaam dat de betrokken procureur des Konings de inbreuk heeft geseponeerd. Het staat bijgevolg vast dat de procureur des Konings beslist heeft geen strafvervolgning in te stellen.

27. Aangaande het belang bij een middel, schrijft artikel 14, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State overigens voor dat “[d]e in het eerste lid bedoelde onregelmatigheden [...] slechts aanleiding [geven] tot een nietigverklaring als ze, in dit geval, een invloed konden uitoefenen op de draagwijdte van de genomen beslissing, de betrokkenen een waarborg hebben ontnomen of als gevolg hebben de bevoegdheid van de steller van de handeling te beïnvloeden”.

Nu het niet meedelen van de voormelde beslissing van de procureur des Konings niet van die aard is geweest de draagwijdte van de genomen beslissing te kunnen beïnvloeden, de eerste verzoekende partij evenmin van enige waarborg heeft beroofd en evenmin de bevoegdheid van de steller van de handeling heeft beïnvloed, ontbreekt het de eerste verzoekende partij in elk geval aan het rechtens vereiste belang bij haar grief dat hun het stuk waaruit de

beslissing van de procureur des Konings blijkt om het dossier te seponeren, niet werd meegedeeld.

28. Het derde middel wordt verworpen.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

29. In een vierde middel voert de eerste verzoekende partij de schending aan van artikel 10 van de Grondwet. Zij meent dat het gelijkheidsbeginsel op verschillende punten werd geschonden.

De eerste verzoekende partij is ten eerste van oordeel dat zij op ongelijke wijze werd behandeld, aangezien haar verweer onontvankelijk werd verklaard omdat het in het Frans was gesteld, terwijl de verwerende partij er in andere zaken geen bezwaar tegen had dat het beroep in het Frans werd ingediend. Volgens de verzoekende partij was de administratieve geldboete op grond van artikel 60 van het aslastendecreet stilzwijgend vervallen, omdat de wegeninspecteur-controleur binnen de voorgeschreven termijn van dertig dagen na de hoorzitting geen beslissing heeft genomen waarin op haar argumenten werd ingegaan.

Voorts betoogt de eerste verzoekende partij dat zij in het kader van de bestuurlijke procedure niet dezelfde waarborgen geniet als bij een strafrechtelijke vervolging. Zij verwijst desbetreffend naar de verjaringsregels, naar het aannemen van verzachtende omstandigheden op grond van artikel 85 van het Strafwetboek, naar de toepassing van artikel 21 van het Wetboek van Strafvordering in verband met de overschrijding van de redelijke termijn, en naar de mogelijkheid om getuigen te horen of bijkomende onderzoeksmaatregelen te eisen. Bovendien zijn de boetes die door de verwerende partij worden opgelegd beduidend hoger dan de bedragen die zijn bepaald in de Wegcode, zodat de overtreder die wordt vervolgd door de verwerende partij minder gunstig wordt behandeld dan degene die strafrechtelijk wordt vervolgd.

30. In de memorie van wederantwoord antwoordt de eerste verzoekende partij op de exceptie van de verwerende partij dat het middel niet ontvankelijk is in zover het is gericht tegen de beslissing van de wegeninspecteur-controleur en niet tegen de bestreden beslissing, dat de bestreden beslissing de beslissing van de wegeninspecteur-controleur heeft bevestigd en zich de motieven ervan eigen heeft gemaakt. Overigens bevindt zij zich natuurlijk in een veel ongunstigere positie dan de andere vennootschappen die zich in eerste aanleg in het Frans hebben mogen uitdrukken. Het is bovendien onaanvaardbaar dat de werking van het bestuur verschilt naargelang de ambtenaar die het dossier behandelt.

Wat het tweede onderdeel van het middel betreft – de aangeklaagde minder gunstige behandeling van de overtreder bij een bestuurlijke procedure – betwist zij dat het tweede onderdeel van het middel is gericht tegen het aslastendecreet; zij betwist de willekeurige toepassing ervan door ambtenaren die belast zijn met dit soort dossiers. Inderdaad moet worden vastgesteld dat de verwerende partij op geen enkel ogenblik heeft rekening gehouden met verzachtende omstandigheden en dat zij in de formulieren die aan de overtreder worden gericht niet aangeeft dat deze getuigen kunnen laten horen of bijkomende onderzoeksmaatregelen kunnen vorderen in geval van betwisting van de overtreding.

31. In de laatste memorie wijst de verzoekende partij er nog op dat in het geval dat de zaak wordt vervolgd voor de strafgerichten, een vervolgte het recht heeft om de procedurestukken te krijgen die hem aanbelangen en om de doorverwijzing te verzoeken naar een rechtscollege dat zijn taal hanteert en alwaar hij een vertaling van de stukken kan verkrijgen en zich in zijn moedertaal kan verdedigen. Zij verwijst daarbij naar een dossier met betrekking tot een andere onderneming, waarbij de politierechtbank van Halle de zaak heeft doorverwezen naar een Franstalige politierechtbank en waar de overtreder een Franse vertaling van de stukken heeft verkregen en zich in zijn moedertaal heeft kunnen verdedigen.

Beoordeling

32. In het kader van de bestuurlijke procedure werd noch het verzet van de eerste verzoekende partij tegen de initiële beslissing van de wegeninspecteur-controleur, noch haar beroep bij de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken onontvankelijk verklaard. Het verzet en het beroep werden trouwens zowel in het Nederlands als in het Frans ingediend.

Op grond van artikel 60, § 2, van het aslastendecreet vervalt de administratieve geldboete stilzwijgend wanneer de wegeninspecteur-controleur zijn beslissing na verzet niet binnen dertig dagen na de hoorzitting met een aangetekende brief tegen ontvangstbewijs meedeelt aan de overtreder en in voorkomend geval aan de onderneming. Uit het dossier blijkt dat de eerste verzoekende partij op 31 januari 2013 verzet heeft aangetekend tegen de beslissing van 30 januari 2013 van de wegeninspecteur-controleur. Op 20 maart 2013 werd een hoorzitting gehouden. Vervolgens heeft de wegeninspecteur-controleur op 10 april 2013 een beslissing na verzet genomen, die op diezelfde datum, dit is binnen de termijn van dertig dagen na de hoorzitting, met een aangetekende brief tegen ontvangstbewijs aan de eerste verzoekende partij werd betekend. Er is derhalve geen reden om de administratieve geldboete op grond van artikel 60, § 2, van het aslastendecreet als vervallen te beschouwen. Het feit dat de wegeninspecteur-controleur geen rekening zou hebben gehouden met de door de eerste verzoekende partij in het Frans neergelegde conclusies doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

De grief dat de eerste verzoekende partij door de wegeninspecteur-controleur ongelijk werd behandeld omdat deze haar in het Frans ingediende conclusie niet in aanmerking zou hebben genomen, kan niet tot vernietiging van het bestreden besluit leiden, nu de bestreden beslissing ingevolge de devolutieve werking van het administratief beroep in de plaats is gekomen van de beslissing in eerste aanleg van de wegeninspecteur-controleur, waardoor de laatstgenoemde beslissing niet langer rechtsgevolgen heeft. Uit de bestreden beslissing in beroep blijkt dat de minister de zaak zelf opnieuw volledig heeft onderzocht en dat zijn beslissing steunt op eigen motieven. Ook al komt de minister in de bestreden beslissing tot dezelfde uitspraak als de wegeninspecteur-

controleur, er blijkt niet zoals de eerste verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing “eenvoudigweg” deze beslissing “bevestigd heeft en er derhalve de motieven van heeft aangenomen”. De bestreden beslissing antwoordt op uitgebreide wijze op elk van de in de conclusies in beroep aangebrachte grieven.

33. De in het middel aangeklaagde ongelijke behandeling van de verzoekende partijen als gevolg van het ontbreken van bepaalde waarborgen die wel gelden bij een strafrechtelijke procedure heeft, zoals de verwerende partij terecht opmerkt, wel degelijk betrekking op de inhoud en de draagwijdte van het aslastendecreet. De Raad van State heeft geen rechtsmacht om dergelijke kritiek te beoordelen.

Voor zover de eerste verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar de mogelijkheid om in strafzaken verzachtende omstandigheden in te roepen, mist haar middel overigens feitelijke grondslag. In de mogelijkheid voor de wegeninspecteur-controleur en de Vlaamse regering om bij het opleggen van een administratieve geldboete in het geval van verzachtende omstandigheden onder het wettelijk minimum te gaan, is voorzien bij decreet van 24 juni 2005.

Artikel 59, § 2, tweede lid, van het aslastendecreet luidt sindsdien als volgt:

“Als verzachtende omstandigheden aanwezig zijn, kan de wegeninspecteur-controleur of de Vlaamse Regering, na de overtreder en in voorkomend geval de onderneming gehoord te hebben, een administratieve geldboete onder de betreffende minimumbedragen opleggen.”

Ook bestaat sindsdien de mogelijkheid om geheel of gedeeltelijk uitstel te verlenen voor de betaling van de administratieve geldboete.

Artikel 59bis, §§ 1 en 2, van het aslastendecreet luiden als volgt:

“§ 1. De wegeninspecteur-controleur kan, na de overtreder en in voorkomend geval de onderneming gehoord te hebben, geheel of

gedeeltelijk uitstel van de tenuitvoerlegging van de betaling van de administratieve geldboete toekennen.

§ 2. Het uitstel is enkel mogelijk als in de negatieve referteperiode geen andere administratieve geldboete werd opgelegd aan de overtreder of er geen strafrechtelijke veroordeling is geweest op basis van dit decreet.”

Het komt aan de verwerende partij toe om een eigen handhavingsbeleid te ontwikkelen. Binnen het kader van de decretale bepalingen, de beginselen van behoorlijk bestuur en de rechten van verdediging, oordeelt de verwerende partij soeverein over het bedrag van de boete en het al dan niet in aanmerking nemen van verzachtende omstandigheden. Hetzelfde geldt voor het al dan niet verlenen van een geheel of gedeeltelijk uitstel voor wat de opgelegde administratieve geldboete betreft.

De eerste verzoekende partij heeft in haar conclusies in beroep geen specifieke verzachtende omstandigheden ingeroepen, die de minister in de bestreden beslissing had moeten betrekken.

Wat de mogelijkheid betreft om bijkomende onderzoeksmaatregelen te vragen en getuigen te horen, wordt opgemerkt dat, zoals blijkt uit het proces-verbaal van 11 oktober 2012 van de wegeninspecteurs, de persoon die wordt verhoord, kan vragen dat “bepaalde opsporingshandelingen worden verricht of dat een bepaald verhoor kan afgenomen worden”. Uit het dossier blijkt niet dat de vrachtwagenbestuurder of de eerste verzoekende partij daarom heeft verzocht, laat staan dat een dergelijk verzoek zou zijn verworpen.

34. Uit de laatste memorie blijkt ten slotte dat de eerste verzoekende partij de aangeklaagde ongelijke behandeling tevens steunt op het feit dat zij in het kader van de administratieve procedure niet de mogelijkheid heeft om de doorverwijzing naar een Franstalig rechtscollege te vragen. Zij heeft dit gegeven echter niet aangevoerd in het inleidend verzoekschrift, zodat deze nieuwe aangeklaagde ongelijke behandeling neerkomt op een niet toegelaten uitbreiding van haar oorspronkelijk middel en bijgevolg niet ontvankelijk is. Overigens betreft het hier opnieuw een kritiek op wet of decreet waarvoor de Raad van State zonder rechtsmacht is.

35. Het vierde middel is niet gegrond.

E. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

36. In een vijfde middel voert de eerste verzoekende partij de schending aan van het onpartijdigheidsbeginsel, doordat de wegeninspecteur-controleur die de administratieve geldboete heeft opgelegd vervolgens zelf heeft beslist om deze sanctie al dan niet te behouden, zodat hij zowel rechter als partij was “niet betwist kan worden dat [...] [hij] een rol heeft gespeeld in de beschuldiging en tegelijk onderzoekende magistraat is geweest”. Het feit dat tegen die beslissing beroep kon worden ingesteld doet geen afbreuk aan die vaststelling, aangezien de ambtenaar bij wie het beroep wordt ingediend evenmin onpartijdig is en rekenschap dient af te leggen aan de minister. Ook het feit dat de Raad van State aan de eisen van onpartijdigheid en onafhankelijkheid voldoet, volstaat niet, aangezien de waarborgen van artikel 6 EVRM ook van toepassing zijn op de procedure die de rechterlijke uitspraak voorafgaat. De verzoekende partijen hadden niet de mogelijkheid om bijkomende onderzoeksmaatregelen te vragen, getuigen te horen of “rechtvaardigingsgronden” in te roepen.

37. In de memorie van wederantwoord betwist de eerste verzoekende partij dat het middel gericht zou zijn tegen het aslastendecreet en niet tegen de bestreden beslissing; zij onderlijnt dat niet het decreet wordt bekritiseerd, maar wel de manier waarop het wordt toegepast. Volgens de eerste verzoekende partij verplicht geen enkel element in het aslastendecreet de ambtenaar ertoe om tegelijk rechter en partij te zijn. De bestuurlijke procedures impliceren niet dat het onpartijdigheidsbeginsel niet zou moeten worden nageleefd.

38. In de laatste memorie merkt de eerste verzoekende partij nog op dat ze “enkel de mening [is] toegedaan dat volledige voorgaande administratieve rechtspleging bezoedeld is met partijdigheid en dat het ongerechtvaardigd is om een eiser te noodzaken verzet en uiteindelijk beroep aan te tekenen voor [de Raad van State] om zo deze situatie te laten vaststellen”.

Beoordeling

39. In het middel wordt in essentie aangevoerd dat de administratieve geldboete wegens overtreding van het aslastendecreet niet wordt opgelegd door een onafhankelijke en onpartijdige instantie.

De wegeninspecteur-controleur en de Vlaamse minister van Openbare Werken en Mobiliteit treden bij het opleggen van een administratieve geldboete ingevolge een inbreuk op het aslastendecreet niet op als jurisdictioneel orgaan, maar wel als organen van het actief bestuur.

Ook organen van het actief bestuur moeten de onpartijdigheidsplicht in acht nemen, doch voor hen geldt die verplichting niet zo absoluut als voor de rechter en ze moet verenigbaar zijn met de eigen aard, meer bepaald de eigen structuur van bestuur. Daarbij dient rekening te worden gehouden met de wijze waarop de bestuurlijke procedure door de decreetgever wordt geregeld.

De omstandigheid dat het Agentschap Wegen en Verkeer waartoe de wegeninspecteurs-controleurs behoren, onder de verantwoordelijkheid valt van de Vlaamse minister van Openbare Werken en Mobiliteit, is een gegeven dat eigen is aan de structuur van het bestuur en kan dienvolgens niet dienstig worden aangevoerd om de onpartijdigheid van de betrokken bestuursorganen te betwisten. Voorts is het eigen aan de procedure van verzet dat dezelfde instantie – te dezen dezelfde wegeninspecteur-controleur – die bij verstek uitspraak heeft gedaan, het verzet behandelt. Te dezen regelt artikel 60, § 2, van het aslastendecreet de procedure van verzet: binnen de dertig dagen na ontvangst van de kennisgeving van de beslissing tot het opleggen van een administratieve geldboete, kan verzet worden aangetekend; in dat geval wordt de overtreder en in voorkomend geval de onderneming binnen de vijftien dagen na het instellen van het verzet uitgenodigd op een hoorzitting, de overtreder en de onderneming kunnen op de hoorzitting een nota indienen, zij mogen zich laten bijstaan of vertegenwoordigen door een raadsman, van de hoorzitting wordt een verslag opgemaakt en binnen dertig dagen na de hoorzitting dient de wegeninspecteur-controleur zijn beslissing mee te delen aan de overtreder en in voorkomend geval de onderneming.

De eerste verzoekende partij toont geenszins *in concreto* aan waarom te dezen zou moeten worden geoordeeld dat de “volledige voorgaande administratieve rechtspleging bezoedeld is met partijdigheid”. Uit het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoekende partij zowel in verzet, als in beroep schriftelijke conclusies heeft neergelegd, dat de verzoekende partijen telkens werden uitgenodigd voor de hoorzittingen, dat tijdens de hoorzitting in beroep haar raadsman de zaak kon toelichten en alle dienstige elementen kon aanvoeren, ter verdediging van zijn cliënte, waarbij een ambtenaar voor de administratieve beroepsinstantie een schriftelijk relaas heeft genotuleerd van het verloop van de zitting, waarop de minister in de bestreden beslissing uitgebreid heeft geantwoord zodat op bestuurlijk vlak de rechten van verdediging werden geëerbiedigd en het bestuur heeft doen blijken van de vereiste onafhankelijkheid en op zorgvuldige wijze heeft gehandeld.

Wat de mogelijkheid betreft om bijkomende onderzoeksmaatregelen te vragen, getuigen te horen of “rechtvaardigingsgronden” in te roepen, wordt opgemerkt dat, zoals blijkt uit het proces-verbaal van de wegeninspecteurs, de persoon die wordt verhoord, kan vragen dat “bepaalde opsporingshandelingen worden verricht of dat een bepaald verhoor kan afgenomen worden”. Uit het dossier blijkt niet dat de vrachtwagenbestuurder of de eerste verzoekende partij daarom heeft verzocht, laat staan dat een dergelijk verzoek zou zijn verworpen. De eerste verzoekende partij toont evenmin aan dat zij niet de mogelijkheid had om “rechtvaardigingsgronden” in te roepen.

40. De Raad van State heeft voorts reeds in talrijke arresten geoordeeld dat artikel 6 EVRM niet vereist dat de administratieve instanties die de administratieve geldboete hebben opgelegd of die kennis hebben genomen van het verzet of het beroep daartegen, aan alle vereisten van artikel 6, lid 1, EVRM moeten voldoen. Het volstaat dat tegen de eindbeslissing van de administratieve overheid een beroep openstaat bij een rechterlijke instantie met “volle rechtsmacht”, in de zin waarin het EHRM dat begrip verstaat. Tegen de beslissing van de minister kon de eerste verzoekende partij overeenkomstig artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, een beroep tot nietigverklaring instellen bij de Raad van State. Het standpunt dat de Raad van State een rechtscollege is dat beantwoordt aan de vereisten van artikel 6, lid 1, EVRM werd

reeds in talrijke arresten van de Raad van State aangenomen en bevestigd door nationale hoge rechtscolleges, zijnde het Grondwettelijk Hof en het Hof van Cassatie (Grondwettelijk Hof, 18 februari 2016, nr. 25/2016, B.40.1 en B.40.2; Cass. 15 oktober 2009, Arr.Cass. 2009, 584).

De Raad van State sluit zich enerzijds aan bij voornoemde rechtspraak en bevestigt anderzijds zijn vaste rechtspraak.

41. Het vijfde middel is niet gegrond.

F. Zesde middel

Uiteenzetting van het middel

42. In een zesde middel voert de eerste verzoekende partij de schending aan van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’. Zij stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissing identiek is aan de motivering van andere beslissingen in dossiers met betrekking tot overbelasting die worden voorgelegd aan de administratie. Volgens de eerste verzoekende partij blijkt daaruit dat geen rekening werd gehouden met de specifieke kenmerken van elk dossier. Zo werd in de bestreden beslissing geen antwoord gegeven op het argument dat aan de vervoerder voldoende tijd moet worden gegeven om de lading stabiel te laten worden. Eveneens werd niet geantwoord op de aanvragen tot uitstel die werden geformuleerd in de conclusies. Bovendien heeft de verwerende partij vergeten om te oordelen over het beroep (“le recours”) dat werd ingediend door de tweede verzoeker.

43. In de memorie van wederantwoord verwijst de eerste verzoekende partij nog naar de rechtspraak van de Raad van State in tuchtzaken. Zij benadrukt voorts nogmaals dat moet worden vastgesteld dat niet werd geantwoord op het verzoek tot uitstel, dat helemaal niet wordt gerechtvaardigd waarom het uitstel niet werd toegekend en niet wordt verwezen naar eventuele vroegere veroordelingen die de partijen hebben opgelopen en dat bovendien niet

werd geantwoord op de argumentatie die stelt dat voldoende tijd moest worden gegeven om de lading stabiel te laten worden.

44. In de laatste memorie blijft de eerste verzoekende partij erbij dat er helemaal geen antwoord in de bestreden beslissing wordt gegeven op het verzoek tot uitstel, zodat het haar niet mogelijk is om de reden te begrijpen waarom dit uitstel haar werd geweigerd.

Beoordeling

45. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met de ernst van de genomen beslissing.

Het belangrijkste doel van de verplichting tot uitdrukkelijke motivering is dat de betrokkene in de hem betreffende akte zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, zodat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De formelemotiveringsplicht impliceert niet dat de overheid ertoe gehouden is om op elk aangevoerd argument afzonderlijk te antwoorden. Het volstaat dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de aangevoerde argumenten in de besluitvorming werden betrokken en dat uit de motivering kan worden afgeleid waarom deze argumenten niet worden aangenomen.

46. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, na een vermelding van de wettelijke grondslag van de beslissing, een uiteenzetting van de feiten en de vaststelling dat het beroep ontvankelijk is, een antwoord gegeven op de middelen van de eerste verzoekende partij aangaande “het gebruik van talen”, de “beslissing tot niet vervolgen van het parket”, de “vermeende

schending van artikel 47bis Sv. doordat de chauffeur zich bij het verhoor niet kon laten bijstaan door een raadsman”, de “schending van artikel 6.1 EVRM omwille van het ontzeggen van het recht tot een onafhankelijke en onpartijdige rechter”, de “schending van artikel 10 en 11 van de grondwet”, de “motivatie van de bestreden beslissing”, de “schending van het proportionaliteitsbeginsel”, “de burgerrechtelijke aansprakelijkheid van de onderneming”, “de bevoegdheid van de wegeninspecteurs”, en “nopens de wettige vaststelling van de overlading”.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan waarom voormelde middelen tegen de beslissing van de wegeninspecteur-controleur worden verworpen.

Er blijkt niet dat de eerste verzoekende partij het argument dat voldoende tijd moest worden gelaten om de lading stabiel te laten worden tijdens de bestuurlijke procedure heeft aangevoerd. Zij kan er zich bijgevolg niet over beklagen dat in de bestreden beslissing niet wordt geantwoord op dit argument.

47. Op grond van artikel 59bis van het aslastendecreet kan de wegeninspecteur-controleur of de Vlaamse regering, na de overtreder en in voorkomend geval de onderneming gehoord te hebben, geheel of gedeeltelijk uitstel van de tenuitvoerlegging van de betaling van de administratieve geldboete toekennen. Het uitstel is enkel mogelijk als in de negatieve referteperiode geen andere administratieve geldboete werd opgelegd of er geen strafrechtelijke veroordeling is geweest op grond van dit decreet.

Wanneer de overtreder verzoekt hem geheel of gedeeltelijk uitstel van betaling toe te kennen, moet uit de motivering blijken waarom op dat verzoek niet wordt ingegaan. De voorwaarde is wel dat de betrokkene specifieke redenen inroept om in zijn geval geheel of gedeeltelijk uitstel van betaling toe te staan.

Te dezen heeft de eerste verzoekende partij zowel in eerste aanleg als in beroep in uiterst subsidiaire orde – “à titre infiniment subsidiaire” – en enkel in het dispositief van haar conclusies gevraagd om uitstel voor de

betaling van de administratieve geldboete te verlenen, doch zij heeft geen specifieke redenen aangevoerd om haar die gunst toe te staan.

Aangezien geen specifieke redenen werden aangevoerd om uitstel van betaling toe te staan, kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid dat zij in de motivering van de bestreden beslissing niet op voormelde vraag van de verzoekende partij is ingegaan.

Evenmin kan haar ten kwade worden geduid dat zij is “vergeten om te oordelen over het beroep dat werd ingediend door de tweede verzoekende partij”, nu niet laatstgenoemde maar wel enkel de eerste verzoekende partij als “overtreder” in eerste aanleg en in beroep werd veroordeeld tot betaling van een administratieve geldboete.

48. De eerste verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat in de motivering geen antwoord werd geformuleerd op de conclusies, en evenmin dat ze ontoereikend zou zijn. Het feit dat in andere beslissingen waarbij voor een gelijkaardige inbreuk een administratieve geldboete werd opgelegd, op dezelfde grieven in vergelijkbare bewoordingen wordt geantwoord, volstaat niet om te besluiten dat de formelemotiveringsplicht werd geschonden.

49. Het zesde middel is niet gegrond.

G. Zevende middel

Uiteenzetting van het middel

50. In een zevende middel voert de eerste verzoekende partij de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel, doordat voor de overlading een administratieve geldboete van 3.000 euro wordt opgelegd, terwijl dergelijke inbreuken volgens de wet van 21 juni 1985 ‘betreffende de technische eisen waaraan elk voertuig moet voldoen’ met een geldboete van “10 tot 10000 BEF” worden bestraft. Zij verwijst naar een vonnis van de politierechtbank te Luik waarbij voor een duidelijk zwaardere overlading een lagere geldboete werd opgelegd. Bovendien heeft het Hof van Justitie te Luxemburg in een arrest van

9 februari 2012 in de zaak Márton Urbán t. Vám- és Pénzügyőrség Észak - alföldi Regionális Parancsnoksága (C-210/10) geoordeeld dat sancties in verhouding moeten staan tot de feiten en effectief, ontradend en niet discriminerend moeten zijn. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing ten onrechte aangevoerd dat deze kritiek niet gericht is tegen de beslissing maar tegen het decreet. Zij verliest daarbij immers uit het oog dat zij de mogelijkheid heeft om geheel of gedeeltelijk uitstel toe te staan. De eerste verzoekende partij heeft in haar conclusies in eerste aanleg en in beroep uitdrukkelijk gevraagd om uitstel te verlenen, maar de verwerende partij is daar ten onrechte niet op ingegaan.

51. In de memorie van wederantwoord stelt de eerste verzoekende partij nog dat de verwerende partij een dossier dient toe te voegen dat het mogelijk maakt om de gerechtelijke antecedenten van de vrachtwagenbestuurder of van de vennootschap na te gaan. Voorts herhaalt zij dat de bestreden beslissing geen gehoor heeft gegeven aan haar verzoek tot uitstel.

52. In de laatste memorie benadrukt de eerste verzoekende partij dat het administratief dossier geen enkel overzicht bevat van de veroordelingen waarmee een transportvennootschap geconfronteerd zou kunnen zijn geweest en geen enkel uittreksel van een strafblad dat betrekking heeft op de vrachtwagenbestuurder, dat het de administratie echter wel toekomt deze inlichtingen te verschaffen, zoniet is het onmogelijk om te kunnen bepalen of er al dan niet een veroordeling door het Vlaamse Gewest werd uitgesproken gedurende de referentieperiode.

Beoordeling

53. Artikel 59, § 2, eerste lid, van het aslastendecreet bepaalt dat het tarief van de administratieve geldboete gelijk is aan de minimum geldboete overeenkomstig de overlading, zoals bepaald in artikel 57, verhoogd met de opdecimen.

De overlading bedroeg op de tweede as van de trekker van de vrachtwagen 2.613 kg.

Artikel 57 van het aslastendecreet stelt de minimum geldboete bij een overlading met 2.000 kg tot minder dan 3.000 kg vast op 500 euro. Verhoogd met de opdecimen brengt dit de administratieve geldboete op 3.000 euro.

Het komt de Raad van State niet toe de proportionaliteit van de bedragen die in het aslastendecreet zijn vastgesteld, te beoordelen, vermits dit een kritiek op de inhoud van het aslastendecreet uitmaakt. Wel dient hij, wanneer hij daartoe wordt verzocht, te beoordelen of er een evenredigheidsverband bestaat tussen de gesanctioneerde gedraging en de opgelegde administratieve sanctie. Te dezen werd de minimum geldboete opgelegd, waarbij de minister geen lager bedrag mag opleggen, tenzij er verzachtende omstandigheden zijn.

54. Artikel 59, § 2, tweede lid, van het aslastendecreet bepaalt dat als verzachtende omstandigheden aanwezig zijn, de wegeninspecteur-controleur of de Vlaamse regering, na de overtreder en in voorkomend geval de onderneming gehoord te hebben, een administratieve geldboete onder de voormelde minimumbedragen kan opleggen. Er blijkt evenwel niet dat eerste verzoekende partij in de voorliggende zaak verzachtende omstandigheden hebben ingeroepen.

55. Op grond van artikel 59bis van het aslastendecreet kan de wegeninspecteur-controleur of de Vlaamse regering, na de overtreder en in voorkomend geval de onderneming gehoord te hebben, geheel of gedeeltelijk uitstel van de tenuitvoerlegging van de betaling van de administratieve geldboete toekennen. Het uitstel is enkel mogelijk als in de negatieve referteperiode geen andere administratieve geldboete werd opgelegd of er geen strafrechtelijke veroordeling is geweest op grond van dit decreet.

Zoals bij de beoordeling van het zesde middel is uiteengezet, heeft de verzoekende partij zowel in eerste aanleg als in beroep in uiterst subsidiaire orde en enkel in het dispositief van haar conclusies gevraagd om uitstel voor de betaling van de administratieve geldboete te verlenen, doch zij heeft geen specifieke redenen aangevoerd om die gunst toe te staan.

In die omstandigheden was de verwerende partij niet verplicht om op het verzoek tot uitstel in te gaan, noch om na te gaan of de voorwaarde daartoe dat geen “veroordeling door het Vlaamse gewest werd uitgesproken gedurende de referentieperiode” al dan niet was vervuld.

56. Het zevende middel is niet gegrond.

H. Achtste middel

Uiteenzetting van het middel

57. In een achtste middel voert de eerste verzoekende partij aan dat de rechten van verdediging werden geschonden.

Zij voert, samengevat, in dat verband de volgende grieven aan:

- Op grond van het vermoeden van onschuld moet de verwerende partij het bestaan van de inbreuk bewijzen. Te dezen blijkt uit het dossier niet dat de vrachtwagenbestuurder of de onderneming over middelen beschikten om het gewicht van de lading na te gaan en dat zij op de hoogte waren van de overlading. Bovendien hebben de verbalisanten de aard van de vervoerde goederen niet vermeld, terwijl dit toch een rol kan spelen bij de vraag of de vrachtwagenbestuurder op de hoogte kan zijn van de overlading.
- Het dossier bevat twee weegbonnen die gewag maken van een volledig verschillende belasting: 59.600 kg en 44.600 kg. De enige reden voor dit verschil van “vijf ton” op 20 minuten kan de slechte werking van de weegschaal zijn. Volgens de eerste verzoekende partij moet de twijfel die daarover bestaat in haar voordeel spelen.
- De overtreding is niet bewezen, aangezien niet vaststaat dat de gebruikte asdrukweiger correct werkte en aan alle ijkingscriteria voldeed. Beste bewijs hiervoor is dat het gewicht dat werd gemeten door de omstreden weegschaal in 20 minuten een schommeling heeft vertoond van 5 ton. Bovendien is het niet zeker dat de weegbon afkomstig is van het toestel dat door de verbalisanten gebruikt werd.

- De eerste verzoekende partij kan niet burgerlijk aansprakelijk worden gesteld voor een inbreuk waarvoor het parket geen vervolging heeft ingesteld.
- Het vermoeden van wegdekbeschadiging schendt het vermoeden van onschuld, dat gewaarborgd wordt door artikel 6, lid 2, EVRM en artikel 14, lid 2, van het Internationaal Verdrag inzake burgerlijke en politieke rechten.
- De verwerende partij is niet ingegaan op de vraag van de eerste verzoekende partij om in aanmerking te komen voor uitstel, zonder dat hierover enige uitleg wordt verstrekt.

58. In de memorie van wederantwoord houdt de eerste verzoekende partij staande dat de cijfers die vermeld worden op de weegbonnen uit de lucht zijn gegrepen en geen veroordeling kunnen verantwoorden. Bovendien toont de verwerende partij niet aan wat de maximaal toegelaten massa van het voertuig was. Hetzelfde geldt wat betreft de aard van de lading en het feit dat niet is aangetoond dat de weegbon afkomstig is van de weegschaal die door de verbalisanten werd gebruikt.

De eerste verzoekende partij wijst er voorts op dat de bijzondere wettelijke bewijswaarde die bepaald wordt door artikel 62 van de wet van 16 maart 1968 ‘betreffende de politie over het wegverkeer’ strikt moet worden geïnterpreteerd nu deze afwijkt van de algemene beginselen van het strafrecht. Deze bewijswaarde is enkel van toepassing op de processen-verbaal die zijn opgesteld door de personen bedoeld in artikel 3 van het koninklijk besluit van 1 december 1975 ‘houdende algemeen reglement op de politie van het wegverkeer’ in het kader van de bijzondere opdracht tot vaststelling van verkeersovertredingen. De verbalisanten die handelen voor rekening van de verwerende partij worden niet vermeld op deze lijst, zodanig dat hun vaststellingen geen enkele bijzondere bewijskracht hebben.

59. In de laatste memorie benadrukt en herhaalt de eerste verzoekende partij nog de volgende elementen:

- Dat de aard van de goederen uiteraard een zekere invloed kan hebben op het feit dat men al dan niet op de hoogte is van de overlading aan de wielassen of van de overlading zelf. Niet alleen een vloeibare lading, maar ook een lading in bulk zoals zand of cement, kan zich tijdens een rit verplaatsen, gelet op de slechte staat van de Belgische wegen. Bovendien is zand, grond of hout zwaarder wanneer het nat is. Bijgevolg lijdt het geen twijfel dat de aard van de lading een invloed heeft op de verplaatsing van de goederen tijdens de rit, vandaar de opgelegde verplichting om aan de chauffeur een wachttijd toe te kennen. Bovendien komt het aan de vervolgende partij toe om het bewijs aan te leveren van de overtredingen. De weegbonnen zijn ontoereikend, want uitsluitend in het Nederlands opgesteld wat een schending uitmaakt van de meest elementaire rechten van verdediging.
- Dat de ambtenaren niet zomaar op hun woord kunnen worden geloofd dat de wegingsbon wel degelijk afkomstig is van het toestel dat werd gebruikt door de verbalisanten.
- Dat de eerste verzoekende partij niet burgerrechtelijk aansprakelijk kan worden gesteld, nu geen enkel stuk van het dossier op zekere wijze aantoont dat het dossier werd geseponeerd door het parket.
- Dat de verwerende partij niet meer kan rechtzetten dat zij in de bestreden beslissing zelfs geen antwoord heeft geformuleerd op het verzoek tot uitstel.

Beoordeling

60. De eerste verzoekende partij betwist in haar eerste grief in hoofdzaak het bestaan van het moreel bestanddeel van het misdrijf.

In verband met het moreel bestanddeel van een misdrijf neemt het Hof van Cassatie in een arrest van 8 oktober 2002 (Nr. 515, A.R. P01.1149.N) aan dat wanneer de wet van de delictsomschrijving geen schuldvorm vermeldt de rechter de schuld kan afleiden uit het materiële feit van de overtreding, voor zover de overtreder geen grond van rechtvaardiging of schulduitsluitingsgrond aannemelijk maakt.

In een arrest van 2 november 2004 (Nr. 521, A.R. P.04.0767.N) oordeelt het Hof van Cassatie met betrekking tot de misdrijven bedoeld in de artikelen 18, §§ 1 en 2, en 26 van het koninklijk besluit van 18 maart 1968 ‘houdende algemeen reglement op de technische eisen waaraan auto’s, hun aanhangwagens, hun onderdelen en hun veiligheidstoebehoren moeten voldoen (Technisch Reglement)’, wat volgt:

“(…) dat die bepalingen inhouden dat eenieder die een voertuig gebruikt, zich ervan moet vergewissen dat het gewicht in beladen toestand ervan niet meer bedraagt dan het hoogst toegelaten gewicht, ook al heeft hij zelf het voertuig niet geladen; dat het verzuim daaraan te voldoen het opzet of de schuldige nalatigheid kan uitmaken vereist opdat het morele bestanddeel van het misdrijf zou bestaan.”

De eerste verzoekende partij toont niet aan op welke wijze de omstandigheid dat de vrachtwagenbestuurder niet op de hoogte was van de overlading en over geen middelen beschikte om het gewicht van het voertuig te controleren, een grond van rechtvaardiging of schulduitsluitingsgrond zou zijn.

De eerste verzoekende partij verduidelijkt voorts niet in welk opzicht haar rechten van verdediging zijn geschaad doordat de verbalisanten de aard van de vervoerde goederen niet hebben vermeld. Bij “de aard van de vervoerde goederen” in het proces-verbaal heeft de vrachtwagenbestuurder ingevuld dat het om “diverse goederen” gaat. De eerste verzoekende partij toont niet aan dat de specifieke aard van de vervoerde goederen gevolgen heeft voor de vaststelling van de inbreuk. Zij toont evenmin aan dat, gelet op de aard van de vervoerde goederen, met het wegeen moest worden gewacht tot de lading uit zichzelf gestabiliseerd was.

61. Wat de tweede en derde grief betreft, betwist de eerste verzoekende partij niet dat de asweger te Kortrijk waarmee het voertuig werd gewogen, zoals vermeld in het proces-verbaal, op 26 september 2012, zijnde minder dan twee jaar voor de vaststelling van de overlading, door de metrologische dienst van de FOD Economie, K.M.O, Middenstand en Energie op zijn juistheid werd getest. Er is dan ook geen objectieve reden om de juistheid van de uitgevoerde weging in twijfel te trekken. Er is bovendien ook geen reden

om aan te nemen dat de weegbon die als bijlage 1 bij het proces-verbaal is gevoegd, niet afkomstig zou zijn van het toestel waarvan de verbalisanten bij de controle van het voertuig gebruik hebben gemaakt.

Het proces-verbaal vermeldt onder meer: “de oplegger was een 3-assig voertuig waarvan de 1e as opgetrokken was. Nadien werd een 2e weging uitgevoerd met alle assen naar beneden (zie weging in bijlage 4).”

Zoals de verwerende partij in de memorie van antwoord terecht opmerkt, blijkt uit de bij het proces-verbaal gevoegde weegbonnen dat de totale massa van de sleep bij de eerste weging (met opgetrokken eerste as van de oplegger) na correctie 37.261 kg bedroeg, en bij de tweede weging (met alle assen naar beneden) 37.291 kg. Er was derhalve slechts een verschil van 30 kg of minder dan 0,1 %, wat ruim binnen de toegestane maximale meetfout van 1,4 % valt. De bewering van de eerste verzoekende partij dat “de omstreden weegschaal in 20 minuten een schommeling heeft vertoond van 5 ton” gaat derhalve uit van een onjuiste lezing van de weegbonnen.

62. Wat de vierde grief betreft: Ingevolge artikel 59, § 5, van het aslastendecreet is de onderneming burgerrechtelijk aansprakelijk voor de betaling van de administratieve geldboete opgelegd aan de personen voor wie ze overeenkomstig artikel 1384 van het Burgerlijk Wetboek aansprakelijk is.

Te dezen werd de administratieve geldboete evenwel niet opgelegd aan de vrachtwagenbestuurder maar aan de onderneming zelf. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht vastgesteld: “Gelet op het feit dat de administratieve geldboete rechtsgeldig werd opgelegd aan de overtreder als rechtspersoon, speelt artikel 59, § 5 van het decreet hier niet”.

De eerste verzoekende partij gaat er verkeerdelijk van uit dat zij burgerlijk aansprakelijk werd gesteld voor de betaling van de administratieve geldboete.

63. In een vijfde grief voert de eerste verzoekende partij aan dat het vermoeden van onschuld wordt miskend, doordat wordt vermoed dat de

overlading schade aan het wegdek heeft veroorzaakt. Die grief betreft in essentie de verenigbaarheid van artikel 56 van het aslastendecreet met artikel 6.2. EVRM en artikel 14.2. van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 ‘inzake burgerrechten en politieke rechten’.

Het Grondwettelijk Hof heeft hierover bij arrest nr. 61/2010 van 27 mei 2010 in antwoord op een door de Raad van State gestelde prejudiciële vraag als volgt geoordeeld:

“B.2. Het verwijzende rechtscollege vraagt of artikel 56 van het Vlaamse decreet van 19 december 1998 bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6.2 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met artikel 14.2 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, in zoverre die bepaling een wettelijk vermoeden van verboden wegdekbeschadiging zou inhouden.

B.3.1. Artikel 6.2 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en artikel 14.2 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten houden het vermoeden van onschuld in.

B.3.2. Wettelijke vermoedens zijn in beginsel niet in strijd met die verdragsbepalingen (in die zin : EHRM, 7 oktober 1988, Salabiaku t. Frankrijk, § 28; 20 maart 2001, Telfner t. Oostenrijk, § 16). Zij moeten evenwel een redelijk verband van evenredigheid vertonen met het wettig nagestreefde doel (EHRM, 23 juli 2002, Janosevic t. Zweden, § 101; 23 juli 2002, Västberga Taxi Aktiebolag en Vulic t. Zweden, § 113), waarbij rekening moet worden gehouden met de ernst van de zaak en waarbij het recht van verdediging moet worden gevrijwaard (EHRM, 4 oktober 2007, Anghel t. Roemenië, § 62).

B.4.1. Artikel 56, eerste lid, van het Vlaamse decreet van 19 december 1998, zoals vervangen bij artikel 3 van het Vlaamse decreet van 19 december 2003 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2004, bepaalde:

‘Het is verboden het wegdek te beschadigen door een overschrijding van de maximale toegelaten massa’s of de massa’s onder de assen zoals bepaald in de artikelen 18, §§ 1, 2 of 32bis, van het koninklijk besluit van 15 maart 1968 houdende algemeen reglement op de technische eisen waaraan de auto’s, hun aanhangwagens, hun onderdelen en hun veiligheidstoebehoren moeten voldoen’.

B.4.2. Uitgangspunt van die bepaling was dat er een oorzakelijk verband bestaat tussen de overschrijding van de federale aslastenbeperingen en de beschadiging van het wegdek. In de parlementaire voorbereiding wordt daaromtrent verwezen naar een onderzoek van onder meer het Opzoekingscentrum voor de Wegenbouw (Parl. St., Vlaams Parlement, 1998-1999, nr. 1214/8, p. 6).

B.5.1. Artikel 9, 1°, van het Vlaamse decreet van 24 juni 2005 houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 2005 heeft in voormelde bepaling de woorden ‘een overschrijding van de maximale toegelaten massa’s of de massa’s onder de assen zoals bepaald in de artikelen 18, §§ 1, 2 of 32bis, van het koninklijk besluit van 15 maart 1968 houdende algemeen reglement op de technische eisen waaraan de auto’s, hun aanhangwagens, hun onderdelen en hun veiligheidstoebehoren moeten voldoen’ vervangen door de woorden ‘zich met een voertuig op de openbare weg te bevinden waarvan de massa op de grond onder één van de assen het bij de goedkeuring vastgestelde maximum met meer dan vijf procent overschrijdt’.

B.5.2. Die wijziging werd als volgt verantwoord:

‘De strafbaarstelling wordt aangepast ten opzichte van de vorige versie van het decreet zodat voortaan enkel overladingen per as strafbaar gesteld worden. Hiervoor wordt niet langer expliciet verwezen naar de federale technische eisen. Er wordt wel nog verwezen naar de bij goedkeuring vastgesteld maximum massa van de assen. Een overlading van minder dan 5 % op een as wordt getolereerd. Er kan pas een proces-verbaal worden opgesteld wanneer minstens één as meer dan 5 % overladen is. Uiteraard wordt rekening gehouden met de massa na correctie (i.e. na aftrek van de technische tolerantie van het meettoestel).

Een overlading op het totaal is enkel nog strafbaar als inbreuk op de federale technische eisen.

Schade aan het wegdek wordt immers hoofdzakelijk veroorzaakt wanneer een as zwaarder geladen is dan wettelijk voorzien. Wetenschappelijke studies hebben dit reeds herhaaldelijk aangetoond.

Schade hoeft echter niet per se te bestaan uit zichtbare schade zoals putten en scheuren en spoorvorming. Dit zijn slechts enkele van de meest voorkomende uiterlijke verschijningsvormen van de schade zoals bedoeld in dit artikel, de werkelijke schade manifesteert zich veeleer in een vermindering van de levensduur van de weg. Bij de aanleg van wegen wordt immers rekening gehouden met een bepaald aantal belastingen dat het wegdek moet kunnen trotseren tijdens haar levensduur. Elke abnormale belasting zorgt er dus voor dat het wegdek vlugger aan het eind van haar levensduur is en aldus vlugger moet vervangen worden. Dit brengt kosten en verkeersellende met zich mee. De (bijkomende) schade stijgt evenredig met de vierde macht van de aslast’ (Parl. St., Vlaams Parlement, 2004-2005, nr. 334/1, p. 6).

B.6. Uit de wijziging van de in het geding zijnde bepaling bij het voormelde artikel 9, 1°, van het Vlaamse decreet van 24 juni 2005 kan niet worden afgeleid dat er geen oorzakelijk verband zou bestaan tussen de overlading van het voertuig en wegbeschadiging. De decreetgever beoogt juist gevolg te geven aan wetenschappelijke studies waaruit blijkt dat die wegbeschadiging in hoofdzaak voortvloeit uit de overlading op een as. Gelet op die studies is de overlading op een as van het voertuig een verantwoorde aanwijzing dat het misdrijf, namelijk het veroorzaken van schade aan het wegdek, is gepleegd.

B.7. Bovendien kan noch uit de tekst van de in het geding zijnde bepaling, noch uit de parlementaire voorbereiding ervan worden afgeleid dat in geval van overschrijding met meer dan vijf procent van de maximaal toegelaten massa op de grond onder één van de assen een onweerlegbaar vermoeden van wegdekbeschadiging zou zijn ingesteld. De bepaling houdt slechts een verlichting in van de bewijslast van het openbaar ministerie.

B.8. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.”

Artikel 56 van het aslastendecreet houdt geen schending in van het door artikel 6, lid 2, EVRM en artikel 14, lid 2, van het voornoemde Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten gewaarborgd vermoeden van onschuld.

64. Wat ten slotte de zesde grief betreft dat aan de eerste verzoekende partij geen uitstel van de betaling van de administratieve geldboete werd toegestaan, wordt verwezen naar de beoordeling van het zesde en zevende middel. Zoals hiervoor reeds werd uiteengezet, heeft de eerste verzoekende partij geen specifieke redenen aangevoerd om uitstel van betaling van de administratieve geldboete te verkrijgen. Het kan de verwerende partij bijgevolg niet ten kwade worden geduid dat zij niet op het desbetreffend niet gemotiveerd verzoek dat in uiterst subsidiaire orde werd gesteld – niet bij de ontwikkeling van de diverse middelen, doch enkel in het dispositief van haar conclusies is ingegaan.

65. Het achtste middel wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 350 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 17 november 2016, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Johan Bovin,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silja Doms,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silja Doms

Dierk Verbiest